

redactat: les corresponents a Agustí Arqués i Jover, Isidoro Bosarte de la Cruz, Pelegrí Casades i Gramatxes, Juan Agustín Ceán Bermúdez, Josep Maria Escrivà de Romaní i Dusay, Bartomeu Ferrà i Perelló, Andreu Avellí Pi i Ari-

mon, Josep Pijoan i Soteras, Antoni Ponç i Piquer, Josep Puiggarí Llobet i Vicent Vitoria i Gastaldo.

Francesc FONTBONA

Rafael Cornudella Carré (Barcelona, 1964). Llicenciat en història de l'art (1988) a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) i doctor a la mateixa universitat amb una tesi sobre el gravador català Miquel Sorelló, actiu a Roma al segle XVIII (1998).

Va començar l'activitat docent com a professor d'història de l'art modern a la Universitat de Lleida (1995) i a continuació va passar a la UAB (1996), d'on és professor titular des del 2003. Però una part important de l'activitat professional d'historiador de l'art l'ha exercit en l'àmbit dels museus, inicialment com a documentalista (1987-1991) i després com a tècnic superior del Gabinet de Dibuxos i Gravats del Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) (1992-1993). Més tard, durant el període de 2007-2012, fou cap de l'Àrea d'Art Gòtic (una plaça guanyada en concurs públic), on estigué en comissió de serveis al mateix MNAC.

La seva dedicació a la recerca presenta un doble vessant temàtic, en el sentit que d'entrada l'havia orientat en l'òrbita de l'art renaixentista i barroc, amb una particular dedicació al gravat català dels segles XVI-XVIII i al seu context italià, arran de la tesi sobre l'obra de Miquel Sorelló a Itàlia. Per exemple, amb els estudis sobre el gravador siscentista Ramon Olivet, sobre la calcografia a Barcelona c. 1600-1725 (publicats a *Estudis Històrics i Documents dels Arxius de Protocols* de 1995 i de 1999), sobre la impremta i el gravat a Catalunya c. 1518-1550 (*Actes dels I-II-III Col·loquis sobre art i cultura a l'època del Renaixement a la Corona d'Aragó*, Tortosa 2000), sobre la pintura de Francisco Preciado de la Vega a la Roma del Set-cents (*Locus Amoenus*, 1997), etcètera.

Tot seguit desplaçà el seu interès cap a la pintura catalana de final del segle XV i inici del XVI. Per exemple, amb treballs sobre la trajectòria d'Aine Bru (*El Renacimiento Mediterráneo. Viajes de artistas e itinerarios de obras entre Italia, Francia y España en el s. xv*, Museo Thyssen-Bornemisza, Madrid, 2001), sobre la pintura de la primera meitat del segle XVI al Museu Episcopal de Vic (*Locus Amoenus*, 2002-2003) i sobre el Mestre de la Llotja de Mar de Perpinyà (*Locus Amoenus*, 2004), etcètera.

Tanmateix, el vessant principal de la seva recerca i que s'ha convertit en el determinant de les seves publicacions és el centrat en la pintura medieval dels segles XIV i XV a la Corona d'Aragó. En aquest punt convé observar, en primer lloc, el marc museístic de molts dels seus treballs. Per exemple, la direcció dels catàlegs d'exposicions que també comissarià, ja sigui en col·laboració, a *Pedralbes. Els tresors del monestir* (Museu-Monestir de Pedralbes, Barcelona, 2005; nova exposició el 2015, amb M. Carbonell i

A. Castellano), o bé en solitari, a *Catalunya 1400. El Gòtic Internacional* (MNAC, Barcelona, 2012). El volum *El Gòtic a les col·leccions del MNAC* (Barcelona, 2011, amb C. Favà i G. Macías) respon al seu projecte museològic de la nova presentació de la col·lecció permanent d'art gòtic del MNAC, inaugurada el 2010. Tenen igualment enllaç museístic nombrosos articles i estudis d'obres publicats en catàlegs raonats que consten al seu currículum i que no cal especificar.

En segon lloc, convé remarcar que la seva recerca, orientada sobretot a la pintura gòtica catalana i valenciana, per tal de poder-ne explicar més adequadament les filiacions i els vincles amb el context europeu, ha eixamplat l'horitzó per abraçar també la pintura francesa i la dels Països Baixos. Són exemple d'aquesta àmplia mirada els articles sobre la difusió de Jan van Eyck a València i altres territoris de la Corona d'Aragó (*Nord/Sud. Presenze e ricezioni fiaminghe...*, Actes Workshop, 2005, Pàdua, 2007); sobre la cultura eyckiana del Mestre de la Porciúncula i la pintura valenciana del seu temps (*Butlletí del MNAC*, 2008); sobre Jan van Eyck, les pintures i els tapisos a la cort d'Alfons el Magnànim (*Locus Amoenus*, 2009-2010); sobre una miniatura de Jean Bourdichon (*Quaderns del Museu Episcopal de Vic*, 2007); sobre la taula de Santa Clara i l'escultura de Crist al Calvari del monestir de Pedralbes (*Revue Belge d'Archéologie et Histoire de l'Art*, 2014), i sobre la influència eyckiana a València i l'enigmàtic Jacomart (*Uno sguardo verso Nord...*, Pàdua, 2016).

En tercer lloc, convé destacar que el seu estudi de les arts figuratives, sempre conscient de la conformació material de les obres, cerca la integració de diferents gèneres: a més d'atendre l'escultura decorativa i la pintura sobre taula, dedica una atenció molt particular a la il·luminació de llibres, però també als brodats (a la iconografia i l'estil del brodat figuratiu o pictòric, un àmbit poc conegut i quasi gens estudiat). Per il·lustrar el seu treball en aquests camps, seleccionem alguns articles, com el dedicat als retaules de Tobed i la primera etapa dels Serra (*Butlletí del MNAC*, 2010, amb C. Favà); el Mestre de Baltimore i l'origen de l'italianisme en la pintura catalana del segle XIV (*Journal of the Walters Art Museum*, 2014); Bernat Martorell i la llegenda de sant Jordi, del retaule als brodats (*Locus Amoenus*, 2011-2012, amb G. Macías); la il·luminació del llibre a Catalunya al voltant de 1400 (ed. R. Terés, *Catalunya i l'Europa septentrional c. 1400...*, Roma, 2016); l'escultura decorativa del segle XV al Palau de la Generalitat (ed. M. Carbonell, *Palau de la Generalitat de Catalunya, I*, 2015, amb G. Macías). En aquesta lí-

nia, un dels darrers estudis és el seu treball (amb G. Macías) sobre el brodat a la Corona d'Aragó i el vestuari litúrgic de la capella del Palau de la Generalitat de Barcelona (Abegg-Stiftung, Riggisberg Suïssa, 2017).

Deixem constància amb una simple referència global no solament dels nombrosos estudis d'obres publicats en catàlegs raonats, que superen de llarg la seixantena, sinó també de les abundants publicacions de caràcter divulgatiu, ressenyes, informes, etc. Cal dir el mateix de la seva copiosa participació en la docència de cursos i seminaris fora de la UAB, així com de les conferències que ha impartit. Esmentem també la seva integració en el grup de recerca del Departament d'Art de la UAB (encapçalat pel professor Bonaventura Bassegoda) i la seva participació en nombrosos projectes de recerca d'aquest grup finançats en convocatòries públiques.

Joaquim GARRIGA

Josep Maria Gregori i Cifré (Igualada, 1954) és musicòleg i cantant. La seva formació musicològica es forjà a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), on es llicencià el 1977 amb una tesina sobre l'obra compositiva de Joan Crisòstom Ripollès (1678-1746), mestre de capella de la catedral de Tarragona, i s'hi doctorà el 1986 amb la tesi —dirigida per Francesc Bonastre— *La música del Renaixement a la catedral de Barcelona, 1450-1582*, centrada en l'estudi de la figura i l'obra de Pere Alberch Vila, un dels principals compositors catalans del Renaixement.

Des del 1978 exerceix la docència a la Universitat Autònoma de Barcelona, d'on és catedràtic de Musicologia des del 2007. Ha rebut diversos guardons d'investigació musicològica, com els premis Higini Anglès de la Societat Catalana de Musicologia (1977), Fundació Güell de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi (1982), Emili Pujol (1991), Fundació Ernest Lluch (2008), Beca E. Lluch Ciutat d'Olot (2010) i Joan Mercader d'Igualada (2014).

La seva recerca musicològica comprèn aspectes històrics i interpretatius de la música dels segles xv al xix i temes de pensament i d'estètica musicals, sobre els quals ha publicat 46 capítols de llibres, 77 articles en revistes d'investigació, 40 articles de divulgació científica (llibres discogràfics, revistes de música, premsa) i ha presentat 38 ponències i comunicacions a congressos nacionals i internacionals.

El 2001 va iniciar en el si de la UAB el projecte de recerca IFMuC (Inventari dels Fons Musicals de Catalunya) aplicat a la catalogació del repertori compositiu de les col·leccions de manuscrits i impresos dels fons musicals de Catalunya. Aquest projecte —consolidat com a Grup de Recerca de la UAB— ha tingut, des del 2003, la concessió de quatre projectes de recerca del MICINN (Ministerio de Ciencia e Innovación) i, entre el 2006 i el 2010, va rebre el suport de la Subdirecció General d'Arxius de la Generalitat de Catalunya.

Consignem, finalment, la seva participació en comissions relacionades amb la gestió pública del patrimoni artístic, per destacar que ha estat vocal de la Junta de Qualificació, Valoració i Exportació de Béns del Patrimoni Cultural de Catalunya (2011-2017). També és membre del consell de redacció dels *Quaderns del Museu Episcopal de Vic* des del 2005 i n'ha estat del *Butlletí del Museu Nacional d'Art de Catalunya* (2007-2012).

Forma part de la nova generació d'investigadors d'història de l'art, que en el seu cas reuneix el rigor acadèmic de l'estudi amb la gestió museística del patrimoni artístic. Amb els seus treballs acadèmics, en els seus projectes museogràfics i en la seva tasca docent, ha acreditat el seu compromís amb el país i amb la seva llengua.

Entre els anys 2001 i 2016, IFMuC ha censat més de 200 fons musicals de Catalunya, amb uns índexs de prop de 1.000 compositors i més de 10.000 obres catalogades. El 2007 va iniciar l'edició impresa dels catàlegs amb la creació de la col·lecció «Inventaris dels fons musicals de Catalunya», publicada, entre el 2007 i el 2010, pel Departament de Cultura de la Generalitat, i, a partir del 2011, per la UAB. Entre els anys 2007 i 2016, el projecte ha dut a terme la catalogació de setze fons musicals, tretze dels quals han estat publicats en nou volums (http://publicacions.uab.cat/llibres/titols_llibres.asp?TITOL=inventaris+dels+fons+musalcs+de+catalunya&Submit3=Cercar).

El desembre de 2015 va presentar a l'ESMUC la plataforma digital <http://ifmuc.uab.cat>, la pàgina web i les bases de dades que faciliten el lliure accés a la informació continguda en els camps de descripció dels 10.358 registres catalogràfics del repertori musical ordenat dels setze fons catalogats, a través de les col·leccions «manuscrits d'autor», «manuscrits anònims», «llibres de faristol», «llibres corals» i «impresos».

El 2013, dins del marc del projecte IFMuC, va endegar l'edició de la col·lecció de partitures «Mestres Catalans Antics. Quaderns dels Fons Musicals de Catalunya», amb els segells editorials Tritó i Ficta. Entre els anys 2013 i 2016 han vist la llum vuit quaderns dedicats a obres de compositors catalans dels segles xvi, xvii i xviii (Pere Riquet, Joan Pujol, Josep Reig, Miquel Rosquelles, Tomàs Milans, Carles Baguer, Felip Olivelles i Joan Crisòstom Ripollès), gràcies a la col·laboració de les entitats curadores dels fons, amb el concert del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Ha estat secretari de l'Institut de Musicologia Josep Ricart i Matas (1979-2002), secretari de la Societat Catalana de Musicologia (1992-2004), membre de la junta directiva de la Sociedad Española de Musicología (2006-2008) i, des del 2007, és acadèmic corresponent de la Reial Acadè-